

«Ὡς τῆρα ἀπεκδεχόμεθα
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»
(Φιλιπ. γ' 20)

«Ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν
Ὡς τῆρα τοῦ κόσμου»
(Α' Ἰωάν. δ' 14)

ΣΩΤΗΡΙΟ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΟΜΩΝΥΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος 50ὸν Ἀθήναι 15 Ὀκτωβρίου 2009 Ἀριθ. 1987

ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΔΑΞΕΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 1940

Εσσι δὲν ζήσαμε τὴν ἐποποιΐα τοῦ 1940· ὅσοι δὲν ἀντικρίσαμε τὸν πανίσχυρο εἰσβολέα – αὐτὸν ποὺ στὴν ὄψη του καὶ μόνο γονάτιζαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἰσχυρότατοι· ὅσοι δὲν τὸν εἶδαμε ν' ἀναχαιτίζεται καὶ νὰ κάμπτεται ἀπὸ τὴ μικρὴ καὶ στρατιωτικὰ ἀσθενέστατη Ἑλλάδα, ἴσως λίγα, πολὺ λίγα, μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ἀπὸ τὸ μυστικὸ τῆς νίκης ἐκείνου τοῦ ἄνισου ἀγώνα.

Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι μεγάλωσαμε μὲ τὴν αἰτιολογία αὐτῆς τῆς νίκης. Τὸ 1940 ἦταν ἓνα θαῦμα! Τὸ εἶπαν αὐτοὶ ποὺ τὸ ἐζήσαν ὡς τέτοιο. Τὸ εἶπαν καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν βρῆκαν ἄλλους λόγους γιὰ νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Ἕνα θαῦμα!

Γιατὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι λαοὶ – αὐτοκρατορίες μὲ παράδοση, ἱστορία καὶ δύναμη, οἱ νικητὲς τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου

– τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερικὴ παρουσιάστηκαν ἀποχαυνωμένοι καὶ ψυχικὰ ἀποδυναμωμένοι ἀπὸ τὴν καλοζωΐα, τὴν προσήλωση στὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἡδονικὸ τρόπο ζω-

ῆς τους, ἡ Ἑλλάδα πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ κάθε λογικὴ, ρεαλιστικὴ ἀποτίμηση τῆς παγκόσμιας πραγματικότητας καὶ ἀπὸ κάθε ψυχρὸ ὑπολογισμὸ γέννησε ἓνα θαῦμα. Πῶς μπόρεσε ἀλήθεια; Πῶς τὰ ἔβαλε αὐτὴ ἡ φτωχὴ μὲ τὰ 45 ἑκατομμύρια τῶν Ἰταλῶν, μὲ τὰ 8 ἑκατομμύρια τῶν λογχοφόρων στρατιωτῶν τους; Τί τὴν μέθυσε, ἀλήθεια, καὶ

δὲν ἔβαλε κάτω τοὺς ἀριθμούς; Τί τὴν πτέρωσε καὶ ἀναχαιτίζει μεραρχίες πανόπλων; Τί;

Ἦταν ἡ πίστις σ' Αὐτόν! Ἦταν ἡ βαθεῖα μετάνοια τοῦ λαοῦ! Ἦταν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀστείρευτὴ ἐλπίδα στὴν πληγω-

μένη Παναγία, «τὴν γλυκεῖα Παναγιά», ποὺ γέννησε τὸ θαῦμα. Ἦταν ἡ αὐταπάρνηση ὄλων. Μικρῶν καὶ μεγάλων καὶ γερόντων στὸν κοινὸ σκοπὸ. Στὸ καθήκον. Ἦταν ἡ ἀπόφαση τοῦ θανάτου! Ἦταν ἡ ἀποδοχὴ τῆς θυσίας. Ἦταν ἡ ὁμοφροσύνη καὶ ἡ ἐνότητα τοῦ λαοῦ. Ἦταν ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ χριστιανικὴ μεγαλοκαρδία ἀπέναντι στοὺς αἰχμηλῶτους.

Αὐτὸ ἦταν! Κι ἄς μὴν τὸ λένε οἱ δῆθεν προοδευτικοὶ σημερινοὶ Ἕλληνες στοὺς ἐπετειακούς τους λόγους. Τὸ εἶπαν αὐτοὶ ποὺ τὸ ἐζήσαν. Αὐτοὶ ποὺ ἀντίκρισαν τὴν Παναγία στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνά! Αὐτοὶ ποὺ ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους καὶ τὰ μέλη τους στὴν ἄνιση μάχη μὲ τοὺς κατακτητὲς καὶ τὶς ἀντίξοες καιρικὲς συνθήκες. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Τότε ποὺ γιὰ μιὰ στιγμή ὅλοι πάγωσαν. Τότε ποὺ ὅλοι βροντοφώναξαν ἐκεῖνο τὸ μυριστόμο ΟΧΙ! «Τί θὰ γίνει;... Θὰ γίνει ὅ,τι θέλει ὁ Ὑψιστος. Θὰ γίνει ὅ,τι ἔχει ἀποφασίσει ἡ ὑβρισμένη Παναγία τῆς Τήνου. Θὰ νικήσωμεν», ἔγραφε σὲ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς ὁ Γ. Βλάχος (*).

Ζοῦμε σὲ κρίσιμη ἐποχὴ καὶ σὲ δυσχεῖμερους καιροὺς. Ἡ μικρὴ Ἑλλάδα μας, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλαβαίνουμε, βρίσκεται καὶ πάλι μπροστὰ σὲ τραγικὰ ἀδιέξοδα καὶ ἀπέλπιδες καταστάσεις. Οἱ νέοι τῆς ζοῦν χωρὶς ἐλπίδα ἀπέναντι στὰ μελλοντικά τους ἀδιέξοδα. Τοὺς βαραίνει ἀφόρητα ἡ ἔλλειψη προοπτικῆς. Ἡ ἀνεργία! Τὰ χαμένα ἰδανικά. Ἡ παγκόσμια οικονομικὴ κρίση ἀπειλεῖ νὰ χτυπήσει καὶ τὴν πατρίδα μας· τὸν ἐργασιακὸ τομέα καὶ κατ' ἐπέκταση τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Τὰ ἐθνικά μας θέματα μένουν ἄλυτα καὶ χωρὶς τὴν ὑποστήριξη τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ τῶν συμμάχων: ἡ καπηλεία τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας, οἱ συνεχεῖς τουρκικὲς παραβιάσεις καὶ προκλήσεις

ποὺ προσβάλλουν διαρκῶς τὴν ἐθνικὴ μας ὑπερηφάνεια, εἰδικὰ τῶν ἀκριτῶν μας, ἡ βεβιασμένη «τακτοποίηση» καὶ τὸ «κλείσιμο» τοῦ Κυπριακοῦ μὲ μιὰ καταφανῶς ἄδικη λύση καὶ μὲ τὴν πλήρη ἀμνήστευση τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς καὶ θηριωδίας. Ἡ ὀλοένα ἀυξανόμενη προσπάθεια ἀφελληνισμοῦ μας μέσα ἀπὸ τὴ διεθνή παγκοσμιοποίηση ἀλέθει κυριολεκτικὰ ἤθη, ἔθιμα, παραδόσεις καὶ ὅλο τὸ ἑλληνορθόδοξο ἦθος μας. Ποῦ πᾶμε ἀλήθεια; Ποῦ νὰ στρέψουμε τὸ βλέμμα γιὰ νὰ δοῦμε μιὰ ἐλπίδα, ἓνα φῶς, νὰ πάρουμε κουράγιο;

Ὅπου καὶ τὸ 1940! Στὸν Θεό. Στὸν δικαιοκρίτη Κύριο τῶν δυνάμεων! Αὐτὸν ποῦ, ὅπως καὶ τότε ἔτσι καὶ τώρα, μπορεῖ νὰ «καθαίρει δυνάστας ἀπὸ θρόνων» καὶ νὰ ὑψώνει τοὺς ταπεινοὺς. Στὴν Παναγία μας!

Εἶναι καιρὸς! Εἶναι ἔσχατη ὥρα νὰ ἐργασθοῦμε καὶ πάλι ἓνα θαῦμα. Τὸ θαῦμα τῆς ἐνότητας τοῦ λαοῦ μας. Τὸ θαῦμα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὰ πατροπαράδοτα ἤθη καὶ ἔθιμά μας, στὶς ρίζες μας. Τὸ θαῦμα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὸν τρόπο καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἐνα θαῦμα ποῦ θὰ τὸ ἐπιτύχουμε μὲ τὴ βαθιὰ μετάνοιά μας, μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, μὲ τὶς συνεχεῖς προσευχὲς μας ἐνώπιον τοῦ θρόνου του. Καὶ θὰ ἀφήσουμε μὲ πίστη νὰ τὸ φανερώσει ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Μὴν περιμένουμε νὰ ῥθουν πολλοὶ ἄρωγοὶ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Ἄς μὴ στηρίζουμε τὶς ἐλπίδες μας στοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Νὰ περιμένουμε μόνο μὲ πίστη ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ξανακάνει τὸ θαῦμα του. Νὰ Τὸν «ἀναγκάσουμε» μὲ τὴν πίστη, τὴν προσευχὴ, τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπιμονὴ μας νὰ θαυματοουργήσει καὶ πάλι. ■

(*) Γ. Βλάχου, *Πολιτικά ἄρθρα*, ἐκδ. Γαλαξία, σελ. 88-89.